

Arrest

nr. 278 739 van 14 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.01.2021 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek Internationale Bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 24.03.2017 diende betrokkene een Verzoek Internationale Bescherming (VIB) in. Op 24.04.2018 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), op 09.10.2018 nam de RW de beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 22.05.2019 diende betrokkene een volgend VIB in, op 08.08.2019 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk. De duur van deze procedures - namelijk iets minder dan 1 jaar en 7 maanden voor de eerste procedure en minder dan 3 maanden voor de tweede procedure - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij uit vrees voor zijn leven zijn herkomstland is ontvlucht, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen -die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. (Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 08.08.2019 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied)

Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Ivoorkust kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Ivoorkust te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Ivoorkust. Hij dient zich enkel naar Ivoorkust te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Ghana om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Wat betreft het feit dat betrokkene geen financiële middelen zou hebben om naar Ivoorkust te reizen, legt betrokkene hier geen bewijzen van voor, waardoor dit niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging

aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene beweert dat er gedurende zijn verblijf in België sterke sociale banden zijn ontstaan, doch hij toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor hem onmogelijk is om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven.

Betrokkene verwijst specifiek naar artikel 64 van de Richtlijn 2004/115/EG. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Ghana omdat hij er totaal geen belangen meer zou hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Ghana en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde hij bij het interview in het kader van zijn Verzoek voor Internationale Bescherming dat zijn moeder en zus nog in Ghana verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Ghana zouden verblijven, noch dat hij niet bij deze familieleden (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2017 in België verblijft, dat hij werkbereid is, dat hij perfect Frans zou spreken en goed Nederlands zou spreken, dat hij lid is van vzw Ittihad en Rainbow House, dat hij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat betrokkene zich sociaal zou engageren over de nationaliteiten heen, dat er sprake zou zijn van een bijzondere culturele en maatschappelijke integratie en dat betrokkene verschillende getuigenverklaringen voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de

Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteits- en het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoeker ‘de duur van zijn lang verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft’, ‘dat de procedures VIB respectievelijk 1 jaar en 7 maanden en 3 maanden geduurd hebben en dit niet als onredelijk lang aangemerkt kan worden’,

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen (pagina 1, § 2 redenen; pagina 2, §3...) aan een opsomming van de door verzoeker gevoerde procedures.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 08.01.2021) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoeker de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoeker via humanitaire regularisatie en met procedures VIB, zelf verantwoordelijk is voor zijn lang verblijf in België.

Het gegeven dat er VIB zijn gevoerd, zegt op zich dan ook niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden ‘omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.’ Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2021-2022 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Ghana, bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of hij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoeker het lange verblijf, dat hij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Ghana te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België; het gaat er om dat hij, welke ook zijn verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het privéleven van verzoeker.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoeker bekend dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals verzoeker, afkomstig zijn uit Ghana.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde personen/families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Tweede onderdeel,

Verzoeker had specifieke motieven ingeroepen waarom hij de aanvraag niet in Ghana kon doen.

Het ging om een geheel van argumenten: Lang verblijf in België – bijzondere integratie in België - humanitaire situatie – schrijnende situatie – artikel 8 EVRM.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden. Verder miskent de beslissing flagrant het element van de seksuele geaardheid van verzoeker.

Ook het motief dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt van zijn seksuele geaardheid gaat niet op. Verzoeker bracht deze elementen immers voor een eerste keer aan bij zijn VIB. Verder voegde verzoeker stukken aangaande zijn seksuele geaardheid toe aan diens aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dit specifiek element wordt door de bestreden beslissing miskend.

Derde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoeker in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van hun belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 24 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Daarna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

3.6. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.7. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom

zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.8. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat zij 'de duur van haar lang verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft', 'dat de procedures VIB respectievelijk 1 jaar en 7 maanden en 3 maanden geduurd hebben en dit niet als onredelijk lang aangemerkt kan worden', dat om dit te illustreren de bestreden beslissing verschillende paragrafen besteed aan een opsomming van de door haar gevoerde procedures. Zij meent dat deze motieven geen uitstaan hebben met het te beoordelen criterium, met name of er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing, buitengewone omstandigheden zijn die maken dat zij de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats, dat de bestreden beslissing deze beoordeling niet maakt, maar de buitengewone omstandigheden gewoonweg afwijst omdat zij via humanitaire regularisatie en met procedures houdende een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) zelf verantwoordelijk is voor haar lang verblijf in België, dat het gegeven dat er procedures VIB zijn gevoerd op zich dan ook niets zegt over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden, dat het door de Raad van State ontwikkelde criterium stelt dat buitengewone omstandigheden omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het herkomstland in te dienen volstaat als criterium. Zij meent dat er moet geoordeeld worden of haar concrete toestand anno 2021-2022 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat zij de aanvraag niet of bijzonderlijk moeilijk in haar herkomstland, Ghana, kan indienen, dat in die zin haar reële situatie dient beoordeeld te worden, ongeacht of zij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is. Zij betoogt dat zij het lange verblijf, dat zij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt niet terzake is, dat in essentie de toestand dient geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden om de aanvraag in Ghana te kunnen doen, dat dit op zich niets te maken heeft met haar handelswijze in België, dat het er om gaat dat zij, welke haar verantwoordelijkheid hiervoor ook is, zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien, dat los van wie hiervoor verantwoordelijk is, de gevolgen reël zijn, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen. Zij vervolgt dat een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen, dat het redelijkheidsbeginsel een dergelijke beoordeling van de gehele situatie van haar privéleven vereist, dat in dat kader ook gewezen wordt op de schending van het gelijkheidsbeginsel, dat het haar bekend is dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen, die net als haar afkomstig zijn uit Ghana, dat het overigens gaat om een criterium dat informeel gekend is, dat waarom dit dan voor bepaalde personen en families wel en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, minstens onduidelijk is, maar niet redelijk is en het gelijkheidsbeginsel schendt. Zij meent dat het gegeven dat de verwerende partij betreffende de beoordeling van de buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, niet voor gevolg kan hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat zij specifieke motieven had ingeroepen waarom zij de aanvraag niet in Ghana kon doen, dat het ging om het geheel van argumenten, met name het lang verblijf en de bijzondere integratie in België, de humanitaire en schrijnende situatie en artikel 8 van het EVRM, dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde, dat de beslissing dit niet doet en elk argument op zich overweegt zonder het geheel voor ogen te houden, dat de beslissing verder flagrant het element van haar seksuele geaardheid miskent, dat ook het motief dat zij geen begin van bewijs bijbrengt van haar seksuele geaardheid niet opgaat, dat zij deze elementen immers voor het eerst aanbracht bij haar VIB, dat zij ook stukken aangaande haar seksuele geaardheid voegde aan haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat dit specifiek element door de bestreden beslissing wordt miskend.

Tot slot betoogt de verzoekende partij in een derde onderdeel dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt de door haar *"in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden"* en dat er verwezen wordt naar oude rechtspraak van de Raad, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben. Zij wijst er overigens op dat zij deze elementen ten gronde ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid' heeft aangehaald, maar dat deze ten gronde nog verder werden ontwikkeld, dat de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van haar belangen in België, ... reeds uitdrukkelijk werden aangehaald in het

onderdeel 'ontvankelijkheid', dat bovendien onder meer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag naar artikel 6.4. van de richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid sloeg, dat deze elementen dan ook niet miskend konden worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde, dat in tegenstelling tot wat de beslissing stelt, wel diende te worden ingegaan op deze elementen.

3.9. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de kernredenering is dat zij de duur van haar lang verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft. Daarnaast blijkt uit het motief 'dat de procedures VIB respectievelijk 1 jaar en 7 maanden en 3 maanden geduurd hebben en dit niet als onredelijk lang aangemerkt kan worden', wel degelijk waarom omtrent de duur van het verblijf in het Rijk tijdens de procedures geoordeeld wordt dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn die aantonen waarom zij de aanvraag niet kan indienen in het herkomstland, met name omdat deze duur niet onredelijk lang is en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is aan de verzoekende partij niet *ipso facto* recht geeft op een verblijf. De bestreden beslissing heeft aldus wel degelijk de beoordeling gemaakt of dit buitengewone omstandigheden zijn. De verzoekende partij kan, gelet op wat voorafgaat, niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden gewoonweg afwijst omdat zij via humanitaire regularisatie en met procedures houdende een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) zelf verantwoordelijk is voor haar lang verblijf in België. Bovendien blijkt niet dat de verwerende partij alle aangevoerde omstandigheden afwijst omwille van het feit dat de duur van de procedures VIB niet als onredelijk lang kan worden aangemerkt. Dit wordt enkel opgemerkt over het aangehaalde element betreffende haar verblijf in het Rijk op zich en de duur ervan.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, werd het langdurig verblijf van de verzoekende partij en haar integratie/vestiging van het centrum van haar belangen in België wel in overweging genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden en dus van de ontvankelijkheid, maar niet aanvaard/weerhouden als zijnde een buitengewone omstandigheid. De Raad merkt op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten of dat geen verder onderzoek naar/beoordeling van de vraag of deze elementen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland, gebeurde.

Betreffende het langdurig verblijf wordt er aldus op gewezen dat de duur van de procedures VIB niet onredelijk lang is en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is aan de verzoekende partij niet *ipso facto* recht geeft op een verblijf. Betreffende de elementen van lang verblijf en integratie/vestiging van het centrum van haar belangen in België wordt er daarnaast op gewezen dat deze niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en de elementen behoren tot de gegrondheid. Er wordt eveneens verduidelijkt dat de tewerkstelling alleen was toegestaan zolang haar VIB niet was afgesloten en dat vermits de asielpprocedure afgesloten werd op 8 augustus 2019 haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten in België vervalte. Ook wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar sociale banden met België zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor haar onmogelijk is om via de normale procedure – aldus in het buitenland – de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Er wordt geconcludeerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet zou kunnen indienen in het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er moet geoordeeld worden of haar concrete toestand anno 2021-2022 dermate is dat deze een buitengewone omstandigheid uitmaakt dat zij de aanvraag niet of bijzonderlijk moeilijk in haar herkomstland, Ghana, kan indienen, dat in die zin haar reële situatie dient beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of zij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is, dat het feit dat zij het lange verblijf, dat zij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt niet terzake is, dat in essentie de toestand dient geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden om de aanvraag in Ghana te kunnen doen, dat dit op zich niets te maken heeft met haar handelswijze in België, dat het er om gaat dat zij, welke haar verantwoordelijkheid hiervoor ook is, zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien, dat los van wie hiervoor verantwoordelijk

is, de gevolgen reëel zijn, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen, herhaalt de Raad vooreerst dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat het langdurig verblijf en de integratie niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden om reden dat zij deze zelf in de hand heeft gewerkt of hier zelf voor verantwoordelijk is.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing gemotiveerd werd dat de elementen met betrekking tot haar lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij dient in het kader van de ontvankelijkheidsfase aan te tonen, wanneer zij zich beroept op een langdurig verblijf en/of integratie, dat deze elementen een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staan en haar verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. Immers, het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, impliceert geenszins dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Aangezien de duur van het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie op zich in beginsel niet volstaat als buitengewone omstandigheid – zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing “(...) *verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.*” – komt het aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. Waar de verzoekende partij aldus betoogt dat dient geoordeeld te worden of de door haar aangehaalde concrete toestand anno 2021-2022 dermate is dat deze een buitengewone omstandigheid uitmaakt dat zij de aanvraag niet of bijzonderlijk moeilijk in haar herkomstland, Ghana, kan indienen, lijkt zij er aan voorbij te gaan dat het haar toekomt om met concrete argumenten aan te tonen dat in haar specifieke geval de elementen van lang verblijf en integratie een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staan en haar verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. De verzoekende partij dient in haar aanvraag aan te tonen op welke wijze de elementen van lang verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Het komt de aanvrager toe om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag in die zin gewezen op het totaal geen belangen meer hebben in Ghana en op het mogelijke verlies van werkbelofte, vrijwilligerswerk en haar privéleven bestaande uit de bijzondere sociale en affectieve relaties met vrienden en kennissen en haar reeds opgebouwde professionele relaties. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom deze omstandigheden *in casu* niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Zo wordt gemotiveerd “*Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene beweert dat er gedurende zijn verblijf in België sterke sociale banden zijn ontstaan, doch hij toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor hem onmogelijk is om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven. (...) Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Ghana omdat hij er totaal geen belangen meer zou hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Ghana en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde hij bij het interview in het kader van zijn Verzoek voor Internationale Bescherming dat zijn moeder en zus nog in Ghana verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Ghana zouden verblijven, noch dat hij niet bij deze familieleden (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.*” (eigen onderlijnen)

De verzoekende partij toont gelet op de voormelde motieven dan ook niet aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar de reële mogelijkheden om in Ghana een aanvraag te kunnen doen. Zij toont evenmin aan dat van haar omwille van haar langdurig verblijf of elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar Ghana om aldaar haar aanvraag in te dienen, noch dat de hierboven vermelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Het komt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, noch in strijd met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van het Vreemdelingenwet om het gegeven van langdurig verblijf en integratie niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij wijst erop dat zij zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien, dat deze gevolgen reëel zijn, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen, doch de Raad stelt vast dat deze elementen door de verwerende partij in de bestreden beslissing werden beoordeeld en niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partij toont met voorgaand betoog niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

3.10. Waar de verzoekende partij poneert dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden en dat het niet volstaat om *“de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd af te wijzen”*, dat het redelijkheidsbeginsel een dergelijke beoordeling van de gehele situatie van haar privéleven vereist, dat zij specifieke motieven had ingeroepen waarom zij de aanvraag niet in Ghana kon doen, dat het ging om het geheel van argumenten, met name het lang verblijf en de bijzondere integratie in België, de humanitaire en schrijnende situatie en artikel 8 van het EVRM, dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde, dat de beslissing dit niet doet en elk argument op zich overweegt zonder het geheel voor ogen te houden, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf verschillende buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd en dat de verwerende partij dan ook redelijkerwijze antwoordt op elk van deze aangevoerde omstandigheden. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen uitgebreid in overweging heeft genomen en heeft beoordeeld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling op kennelijk onredelijke wijze gebeurde.

Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals hoger uiteengezet, een uitzonderingsregeling betreft. Het kwam derhalve aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden bestonden die haar verhinderden om een aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. De vaststelling dat geen van de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard, volstaat in dit licht om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om concreet toe te lichten waaruit dan wel precies zou blijken dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de globaliteit van de door haar verstrekte elementen. Nog minder waaruit zou kunnen blijken dat hoewel de elementen elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheden vormen, zij in hun samenhang wel degelijk aantonen dat het onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Uit de eerste alinea van de redengeving van de gemachtigde: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* blijkt voorts voldoende dat de gemachtigde de globaliteit van de door de verzoekende partij aangebrachte argumentatie in aanmerking heeft genomen.

3.11. De verzoekende partij stelt verder dat het haar bekend is dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals zij zelf, afkomstig zijn uit Ghana, dat het overigens gaat om een criterium dat informeel gekend is, dat waarom dit dan voor bepaalde personen en families wel en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, minstens onduidelijk is, maar niet redelijk is en het gelijkheidsbeginsel schendt. Zij meent dat het gegeven dat de verwerende partij betreffende de

beoordeling van de buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, niet voor gevolg kan hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Zij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als zij zelf op een andere wijze werden behandeld. De verzoekende partij beperkt zich tot een loutere bewering waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt.

De schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

3.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat de beslissing verder het element van haar seksuele geaardheid flagrant miskent, dat ook het motief dat zij geen begin van bewijs bijbrengt van haar seksuele geaardheid niet opgaat, dat zij deze elementen immers voor het eerst aanbracht bij haar VIB, dat zij ook stukken aangaande haar seksuele geaardheid voegde aan haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat dit specifiek element door de bestreden beslissing wordt miskend, kan zij niet gevolgd worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag onder 'profiel verzoeker en voorgaanden' stelde dat zij uit vrees voor haar leven haar herkomstland is ontvlucht, dat zij immers een homoseksuele geaardheid heeft. Verder uit de aanvraag blijkt niet dat de verzoekende partij dit element heeft aangehaald als een buitengewone omstandigheid waarom zij heden haar aanvraag niet kan indienen bij de bevoegde diplomatieke consulaire post in het buitenland.

Desalniettemin motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing betreffende de stelling dat zij haar herkomstland is ontvlucht uit vrees voor haar leven wat volgt:

"Betrokkene beweert dat hij uit vrees voor zijn leven zijn herkomstland is ontvlucht, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen -die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden."

Hieruit blijkt duidelijk dat het element van haar voorgehouden seksuele geaardheid niet wordt miskend, nu uit de aanvraag blijkt dat dit enkel werd aangehaald in het licht van de beweerde vrees voor haar leven waardoor zij haar herkomstland is ontvlucht en uit bovenstaande motieven blijkt dat dit element niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid daar zij geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven en bovendien deze elementen reeds naar voren werd gebracht tijdens haar VIB, deze niet weerhouden werden door de bevoegde instanties en de verzoekende partij geen nieuwe elementen voegde, waardoor de ingeroepen elementen geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties wettigen, dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen, die als ongeloofwaardig werden bevonden, in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Waar zij meent dat het motief dat zij geen begin van bewijs bijbrengt van haar seksuele geaardheid niet opgaat, dat zij deze elementen aanbracht bij haar VIB, gaat zij volledig voorbij aan de motieven dat zij de elementen betreffende de vrees voor haar leven bij terugkeer reeds tijdens haar VIB naar voren bracht, dat deze elementen niet weerhouden werden door de bevoegde instanties en zij geen nieuwe elementen voegde ter ondersteuning van de aanvraag, waardoor de ingeroepen elementen geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties wettigen, dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen, die als ongeloofwaardig werden bevonden, in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Betreffende de stelling dat zij ook stukken aangaande haar seksuele geaardheid voegde aan haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat dit specifiek element door de bestreden beslissing wordt miskend, verduidelijkt zij geenszins uit welk(e) door haar bij de aanvraag voorgelegd stuk(ken) bijkomend bewijsmateriaal betreffende haar voorgehouden homoseksuele geaardheid en haar vrees voor haar leven zou blijken zodat zij niet aantoont dat onterecht werd gemotiveerd dat zij *"geen nieuw element toe(voegt) aan de elementen die (z)ij reeds tijdens*

(...)(haar) VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties". In zoverre zij doelt op het bij de aanvraag voorgelegde attest van Rainbow House van 28 maart 2019, kan de Raad enkel vaststellen dat dit reeds werd neergelegd bij het VIB van 22 mei 2019, zodat, nu in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen nieuw element toevoegt aan de elementen die zij reeds tijdens haar VIB naar voren bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, dezelfde verklaringen in huidige procedure wel kunnen aanvaard worden, niet blijkt dat de verwerende partij dit specifiek element heeft miskend.

3.13. Het derde middelonderdeel, ten slotte, viseert het volgende motief:

"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2017 in België verblijft, dat hij werkbereid is, dat hij perfect Frans zou spreken en goed Nederlands zou spreken, dat hij lid is van vzw Ittihad en Rainbow House, dat hij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat betrokkene zich sociaal zou engageren over de nationaliteiten heen, dat er sprake zou zijn van een bijzondere culturele en maatschappelijke integratie en dat betrokkene verschillende getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt niet verwezen naar "oude rechtspraak van de RvV", maar naar een principe-arrest van de Raad van State, waarvan het gezag niet kan worden miskend. In dit arrest oordeelde de Raad van State inderdaad, zoals de verwerende partij terecht stelt, dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het gegeven dat de verzoekende partij de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van haar belangen in België...ook in het hoofdstuk "ontvankelijkheid" van de aanvraag had vermeld en dat bovendien onder meer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag naar artikel 6.4. van de richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid sloeg, maakt op zich niet dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij brengt geen andere argumenten daartoe bij.

Gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op de vaststellingen in punt 3.9., maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat deze elementen dan ook niet miskend konden worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

3.14. Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn luidt:

"De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf."

Daargelaten de vraag of deze bepaling rechtstreeks kan worden ingeroepen, moet er vooreerst op worden gewezen dat de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU tot doel heeft om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten.

Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel

schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving.

Het feit dat in de aanvraag aldus werd verwezen naar artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, en dit ook betrekking had op de ontvankelijkheid, leidt niet tot de vaststelling dat betreffende elementen van integratie en lang verblijf niet kon vastgesteld worden dat deze niet verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze elementen tot de gegrondheid behoren.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn breidt de bevoegdheid van de gemachtigde wat betreft de toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, in die zin dat ze het bestuur zou toelaten om voorbij te gaan aan het begrip buitengewone omstandigheden in deze bepaling, niet uit.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. De verwerende partij is er immers enkel toe gehouden om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is voldaan.

3.15. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan wanneer de gemachtigde op afdoende wijze toelicht waarom de in de aanvraag opgegeven concrete beletsels die verhinderen de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen niet aanvaard kunnen worden. De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen waarom haar verblijf sedert 2017 in België met de daaruit volgende integratie niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid en maakt aldus evenmin aannemelijk dat de motivering niet afdoende is.

Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op omstandige wijze heeft uiteengezet waarom de door de verzoekende partij ingeroepen concrete beletsels, zoals onder meer haar lang verblijf in België en haar integratie, geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

3.16. Uit hetgeen voorafgaat, samen genomen met de vaststelling dat de verzoekende partij een aantal motieven ongemoeid laat, blijkt voorts dat niet is aangetoond dat de verwerende partij, alle in de aanvraag aangevoerde elementen op zich genomen én in hun onderlinge samenhang, op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.17. Het enig middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER